

ла му и да се помоли за далечния пленник. Защото ни денем, ни нощем от ума на царя не излизаще мисълта за Иваница.

Когато Белота минаваше през широкоотворената порта на ~~Крепостните стени,~~ ^{Крепостните стени,} един дребен мургав човек го настигна и го хвана за ръката.

- О! Коца, здравей... - каза князът - где се беше изгубил напоследък?

Тесните черни очички на куманина се засмяха.

- Пак отвъд Истрия. Нагледах хората си. Значи имаме радост, а? Отново мъжко дете постигна царя...

В трема прислужници поеха зирдавените ѝм кожуси. Зоя и Мария се качиха в горницата на дарицата.

Широката полутъмна стая, която служеше за приемна, вече гъмжеше от боляри и власти. Там ^{буха} ~~стие~~ търновския кефалия Цериг, архиепископ Василий, мъжът на по-малката ^Асенова сестра - владетелът Драгомир, пресвитерите Власий, ^{ну}Костантин, болярите Сеслав, Саца, Сергей, Стрезомир и много други по-дребни велможи. Столници разнасяха сребърни подноси с орехи, сушено месо и купи с вино. Гърбом към малкото тясно прозорче, стоеше едър плещест мъж, Белота се взря в него.

- Петре! Кога пристигна?... - извика изненадан князът и се спусна към царския брат - добре дошъл...

- Снощи - отворна Петър с вечната си добродушна усмивка и прегърна стария си приятел.

След като целуна ръка на архиепископа, Иванко забеляза скрития връждебен поглед, с който го следеше Сеслав и неусетно се измъкна вън. В трема нямаше никой. Той се озърна и погледна нагоре към дървената стълба. Една девойка премина бързо през площадката на горницата. Носеше някакви сгънати бели платна.

- Славо! - ^{извика} тихо болярът.